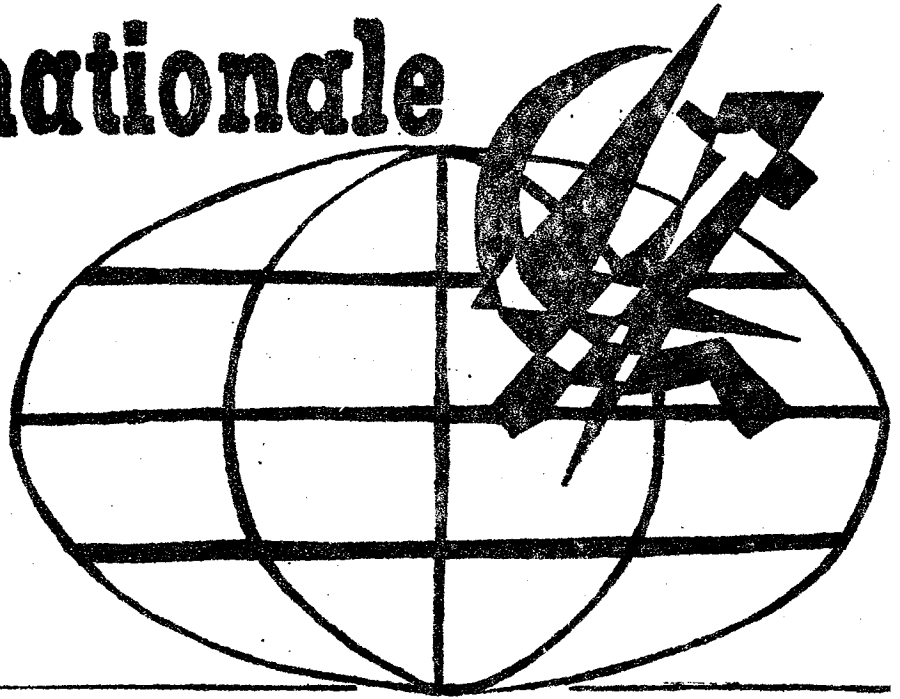

de internationale

Uitgave van de
NEDERLANDSE SEKTIE VAN DE
VIERDE INTERNATIONALE

proletariërs
aller landen
verenigt u!

DE INTERNATIONALE

Orgaan van de Nederlandse Sectie van de Vierde Internationale

Verschijnt maandelijks

8ste jaargang

maart 1964

Administratie: L. Flokker, Tolstraat 123^{IIII} Amsterdam-Zuid

Gemeente Giro: Amsterdam P-7185 Abonnementsprijs f 4,- per jaar

Deze Maand

Nederland

VISSERSOVERWINNING. Hoe hecht het verbond tussen de reders, de OKV-bureaucraten en de klassejustitie ook was, hoe kwalijk de methoden van dit front tegen de arbeidersklasse ook waren en zijn--dwangsommen, onderkruipers, ontslagdreiging geruchtencampagne enz.--de vissers hebben volgehouden en gewonnen. Natuurlijk is fl25 garantieloon en afrekening na elke reis niet alles. De onmenselijke lange werktijden op de sterk onderbemande schepen zijn niet veranderd. Maar een vooruitgang is er beslist geboekt. En het belangrijkste is dat de vissers demonstreerden dat strijd, eensgezinde langvolgehouden strijd loont. Hulde aan de vissers en hun OVB-leiding.

LOONSVERHOOGINGSRONDE-CAOZWENDEL. Met gemengde gevoelens hebben de Nederlandse arbeiders de laatste tijd een aantal nieuwe CAO's zien afsluiten, die het resultaat van hun strijd in '63 en '64 moesten voorstellen. Hoewel er natuurlijk sprake is van enige verbetering op bepaalde punten, staat hetgeen grote categorieën van arbeiders, bouwvakkers, typografen enz. nu krijgen niet in verhouding tot hun oorspronkelijke gerechtvaardigde eisen. De CAO's zijn als gebruikelijk, afgesloten buiten alle arbeiders om en tegen hen in. Juist door de druk van onderop heeft het slinkse en dictatorialle optreden der vakbonds-bureaucraten bijna ongekende hoogten bereikt. Uit angst voor critiek op de achterbaks afgesloten CAO heeft de leiding der ANGB (typografen) het bestaan "afgevaardigden" in een aantal afdelingen, zonder zelfs de moeite te nemen om ledenvergaderingen te houden, eenvoudigweg aan te wijzen; wat samen met andere handigheidjes leidde tot een congres van bijna uitsluitend bestuurders en baasjes. Roomers zei toch immers op een ledenvergadering van het NVV dat democratie in de vakbonden, dat het doen van de wil van de leden de ondergang van de vakbonden (lees: van de bureaucratie!) is.

Met hun strijd voor beter loon en democratie in de bond hebben de grafici de juiste richting aangegeven voor de hele arbeidersklasse. Een veelbelovend perspectief. Juist nu geleidelijk aan in brede kring nieuw inzicht is gegroeid in de anti-arbeidersmethoden van de Nederlandse bourgeoisie. Duidelijk demonstreert zich immers het arbeidsvijandig karakter van het hele "overleg"apparaat: en de regering Marijnen zelf: met de ene "overleg"-hand wordt de overwinning van 1963 zoveel mogelijk gekortwiekend en de illusie van een "forse" loonronde gaande gehouden; met de andere hand der prijsstijgingen, bestedingsbeperking, Europese economische integratie van het grootkapitaal enz. wordt de vooruitgang tot bijna niets teruggebracht. De prijzen worden "Europees" maar de lonen nog niet, en er komt geen eind aan.

Vos sprak van 7% stijging van het prijspeil. Kloos merkte op dat voor degenen die niet meer dan de "10%" krijgen er in 1964 niet veel meer overblijft van de loonsverhoging. De hele prijsbeheersingspolitiek van minister Andriessen met zijn nieuwe wettelijke bevoegdheden en zijn honderden bekeuringen van bakkersbedrijven melkbedrijven en witwaaseries loopt op niets uit. En aan deze prijsbeheersingspoppekast wordt regelmatig het spook van de verslechtering der betalingsbalans toegevoegd. De arme Nederlandse burgerlijke economie moet volgens deze minister dit jaar f5.000.000.000, d.w.z. f3.000.000.000 meer aan loonsverhoging verwerken dan in vorige jaren; wat opgevangen zou worden door 1/2 à 1 miljard lagere winst, fl.0 0.000.000 ongunstiger betalingsbalans en een prijsverhoging tot aan fl.500.000.000. En als dit cijfergegochel nog onvoldoende indruk maakt kan wel-

(vervolg op achterpag.)

HAVENARBEIDERS en WETHOUDERSLOON

Het is zover, op zaterdag 11 en zondag 12 januari 1964 hebben de leden van de erkende bonden de C.A.O. voor de haven goedgekeurd.

Hoe men ook over de contracten denkt - en er is nog wel het een en ander over te zeggen - het is een verheugend verschijnsel dat er eindelijk eens een paar duizend arbeiders hun gewicht in de schaal hebben geworpen bij de eindbeslissing. Op de vergadering in Rotterdam gehouden op 29 december 1963 waren meer dan 1200 mensen. Zij verwerpen de voorstellen van de werkgevers. Op 11 januari 1964 in Amsterdam waren ruim 1000 havenarbeiders op de vergadering en in Rotterdam op 12 januari weer ruim duizend man.

Dit is toch wel iets anders dan het jarenlange contractjes afsluiten voor duizenden mensen met een vergadering bezocht door 100 of 150 leden.

Jammer is het, dat er door de bestuurders van de erkende bonden niet een hardere houding is aangenomen, waardoor zeker nog gunstiger resultaten voor de havenarbeiders uit de bus gekomen zouden zijn.

Men vraagt zich wel eens af waarop deze bestuurders toch wel wachten. Zij namen een sterke positie in, de arbeiders waren in beweging, de arbeidsmarkt gespannen, en de haven is een vitaal bedrijf, zij is een der belangrijkste sectoren der nationale economie; zelfs de economie van het achterland van een haven als Rotterdam zou ernstig geschokt worden als de arbeidsvrede voor langere tijd zou worden verbroken. Met al deze gunstige voorwaarden hebben deze bestuurders kennelijk geen weg geweten, in elk geval hebben zij er niet voldoende gebruik van gemaakt.

Natuurlijk is het resultaat van de onderhandelingen wel positief in vergelijking met het vorige C.A.O. en in vergelijking met de resultaten in andere vakgroepen, maar dat kan na al de prijsstijgingen van de laatste maanden geen toetssteen meer zijn; de prijsstijgingen, die elke dag als koude storthuien over de arbeiders neerstorten en steeds weer een stukje afknabbelen van de door hen verworven loonsverhogingen, voorzover deze er al niet door zijn achterhaald. Om nog maar niet te spreken over de mensen met een maandsalaris, die pas eind januari wat meer zullen ontvangen, maar zij hebben ook al die maanden alle prijsverhogingen reeds moeten betalen. Dat deze mensen achterop raken, daar spreekt niemand over. Ieder burger betoogt dat niemand iets aan de prijsverhogingen kan doen, men draagt allerlei verontschuldigende oorzaken aan; EEG tarieven; Wereldmarkt prijzen en nog vele anderen, de meeste oncontroleerbaar.

Alle ondernemers schreeuwen moord en brand over de kostenstijging die door de loonsverhoging zou worden veroorzaakt. Het zou juist zijn te spreken van een bewuste kostprijsverhoging om de winsten veilig te stellen, zodat dus de arbeiders hun eigen loonsverhoging mogen betalen.

Nergens hebben de ondernemers zich bereid verklaard om de loonkostenstijging uit de winsten te financieren, zij willen geen enkele veer laten.

(de bouwondernemers weigeren al meer dan 4 maanden nieuwe werken aan te nemen. Wat daarvan de gevolgen zijn in de woningsector of voor

andere urgente bouwwerken? Daar trekken zij zich niets van aan, maar de arbeiders moeten zich volgens hen matigen in het belang van de "gemeenschap").

Het is zoals altijd de laagstbetaalde die weer het gelach betaalt, bij een loonsverhoging van 10% krijgt men uiteindelijk een loon dat nog verder achterligt bij de hogere loongroepen dan al eerder het geval is. Achteruitgang dus! De prijsverhogingen zijn echter voor allen hetzelfde.

Hem wordt gepredikt dat hij zich moet matigen in het belang van de "gemeenschap", al bedoelen ze dan alleen maar de ondernemers-gemeenschap. Een hele fijne slagzin is het, "Er is geen loonsverhoging mogelijk zonder produktieverhoging".

Wij kennen een betere: "Geen doorberekening van de gestegen loonkosten om de winst veilig te stellen".

Er is maar één remedie om de vicieuze cirkel te doorbreken, waarin de arbeidersgezinnen met hun inkomsten en uitgaven gedrongen worden: Dat is de glijdende loonschaal, wat zeggen wil dat, wanneer de prijzen een bepaald aantal punten stijgen, de lonen evenredig moeten volgen! Om "geredigeerde" indexcijfers te voorkomen, moeten er in het lichaam dat hierop controle uitoefent, arbeiders in evenredige verhouding zitting hebben.

Deze eis moet in de vakbeweging overal aan de orde gesteld worden, omdat de bureaucraten die de besturen vormen moeten worden opgedreven, zij gaan immers in alle oplevingen van klassestrijd slechts schoorvoetend en met een menigte bezwaren, omdat zij weten dat wanneer er werkelijke harde strijd zou komen deze hen wel eens van hun zachte stoel zou kunnen wegvagen.

Om het dan nog even over zachte stoelen te hebben, wat denkt u van een Amsterdamse Wethouderszetel? Zij krijgen een jaarlijkse loonsverhoging van "slechts" f3000,- Maar een gemeente hoeft dan ook geen winst te maken, voelt u het fijne verschil?

Verkerk.

- + - + - + -

Politieke verdediging van "Morele Herbewapening"

Tegen de beschuldiging, fascistische sympathieën te hebben, haalt de M.H. Churchill aan. Deze heeft in 1935 gezegd: "Hitler zal wellicht later beschouwd worden als een man, die het grote Duitse volk in ere heeft hersteld en het gelouterd, dienstbaar en krachtig heeft teruggevoerd naar de eerste rij van de Europese familiekring."

Wie, zo vraagt zich M.H. in een grote advertentie af, zou op grond van deze woorden, Churchill of zijn huidige geestverwanten fascistën durven noemen?

Van klassenverbondenheid (ontleend aan het "göddeloze Marxisme") heeft men in deze kring waarschijnlijk geen weet. (NRC 29-2-64)

ZUID-OOST AZIE en MALEISIË

(vervolg)

Indonesië

Drastische maatregelen kunnen echter niet altijd worden uitgesteld bij een permanente revolutionaire druk, die in Indonesië steeds direct onder de oppervlakte aanwezig is. Na de uitroeping van Maleisië September 1963, leidde de S.O.B.S.I. grote anti-imperialistische demonstraties die uitmondten in de bezetting van een aantal Britse bedrijven; en dit ondanks het feit dat de regering het uitdrukkelijk had verboden. De olie en andere inkomsten stellen immers de bourgeoisie in staat het bureaucratische en militaire apparaat, en daarmee zichzelf, te laten voortbestaan.

Derhalve gaf de regering het oliebezit terug.

Wel werd er een economische boycot tegen Malakka en Singapore gericht. Op 8 November werden zelfs alle Maleisische rubberfabrieken op Sumatra in beslag genomen.

In Januari en Februari 1963 kwam het opnieuw tot bedrijfsbezettingen naar aanleiding van de aanhouding van enige schepen van de PELNI te Hongkong: Unilever, Shell en de enorme rubber en the plantages van de "Pamanoekan en Tjiasemlanden" in het Cheribonse en een aantal ondernemingen op Oost-Java. Ook ditmaal volgde een veroordeling der acties door de regering. De situatie der bedrijven is niet helemaal duidelijk.

Deze dubbelzinnige houding van Sukarno c.s. wordt verduidelijkt door het zoeken naar een compromis met het imperialisme, direct en indirect via de koloniale Zuid-Oost Aziatische bourgeoisie. In Mei 1963 traden de regeringen van de Filipijnen en Indonesië met elkaar in contact om over de MAFILINDO idee te praten: de vereniging van Indonesië, de Filipijnen, Malakka, Laos, Cambodja en Burma. Het resultaat was slechts een economische overeenkomst tussen eerstgenoemde landen. Beide landen hadden een gemeenschappelijk belang in het bezwaar tegen de gedachte van de Federatie Maleisië.

Op 8 Juli werd dit Federatie-acckoord te Londen ondertekend, met de afspraak om op 31 Augustus Maleisië officieel uit te roepen.

Aangezien er te Tokio enkele vage onderlinge toezeggingen waren gedaan (binnenskamers) bij een contact tussen Sukarno en Abdul Rahman, beschuldigde de eerste de laatste van woordbreuk.

Op 5 Mei '63 sloot Malakka zich bij de Mafilindostaten aan. De Filipijnen en Malakka zegden toe geen nieuwe buitenlandse bases op hun gebied meer toe te laten en Rahman beloofde uitdrukkelijk (tegen de wil van het Engelse imperialisme) eerst een (vage) controle van de V.N. op de volkswil in de Nord-Borneose gebieden te laten plaats vinden, alvorens tot Maleisië over te gaan.

Zeer magere concessies, waar men zich in Indonesië vroeger tegen de hele imperialistische opzet van Maleisië had uitgesproken en Sukarno nadrukkelijk een complete volksstemming had geeist. Door de overeenkomst te Manilla gaf Sukarno in wezen, in ruil voor een loos gebaar van de Teungkoë, aan deze semi-feodale heer voldoende dekking om, na een formeel bezoekje van een V.N. delegatie aan de Noord-Borneose gebieden, tot de proclamatie van Maleisië over te gaan (op 16 September).

Sukarno's boosheid en zijn weigering om Maleisië te erkennen waren weinig indrukwekkend. De "confrontatie" politiek moest toen worden voortgezet. Practisch alle relaties met Maleisië werden afgebroken, (eind September). Doch weer gaat Sukarno voor het Amerikaanse imperialisme door de knieën, (Januari 1964). Deze zig-zag beweging heeft uiteraard niet veel opgeleverd, en zij blijft zich langdurig herhalen, op kosten van de Indonesische massa's die het meest van de boycot te lijden hebben. Terwijl de krachten van de Indonesische revolutie allang in staat waren geweest aan de imperialistische bezetting van Noordelijk Borneo een eind te maken.

De Filipijnen.

Over de rol van de regering Macapagal slechts een enkel woord. Directe handlanger van het Amerikaanse imperialisme als zij is,

heeft zij tot taak de Indonesische met de Maleisische bourgeoisie te verzoenen en Indonesië in neo-koloniale verbanden in te schakelen.

Om op binnenland en buitenland indruk te maken als grote "zelfstandige" mogendheid eist Manilla een deel van Borneo op.

Deze demagogisch-chauvinistische manoeuvre valt samen met een zekere nieuwe druk van de ontevreden noodlijdende massa en het begin van aarzelende, bescheiden critiek op al te benauwende binding met het Amerikaanse imperialisme.

Het imperialisme.

Laatst genoemd imperialisme dat de Grote Oceaan beheerst, probeert zich steeds meer in Zuid-Oost Azië te doen gelden, ook ter verdediging van Maleisië. Aan de ene kant door geweld, intimidatie en chantage: het dreigement van het zenden van de 7de Vloot, de stopzetting van de militaire hulp (15 miljoen dollar per jaar) en dreiging met de stopzetting der economische hulp (20 miljoen dollar per jaar), alsook het doen bevriezen van een lening van 50 miljoen dollar van het Internationale Monetaire Fonds.

Aan de andere kant, door - op intelligentere wijze dan het Engelse imperialisme (bezit in Indonesië f1.600.000.000.) dat wapengeweld gebruikt in Noordelijk Borneo - Indonesië met andere Zuid-Oost Aziatische staten in neo-koloniale verbanden in te kapselen; met een beroep op het eigenbelang der koloniale bourgeoisie tegenover het gevaar van de sociale revolutie.

Nu de A.S.A. (zie het vorig nr van de Internationale) mislukt is, lijkt MAFILINDO een aardig idee. Doel: een barrière op te werpen tegen de Zuid-Oost Aziatische massa's, tegen de sociale fase van de koloniale revolutie, tegen het communisme.

Een barrière die niet direct door al te opzichtige imperialistische medewerking is gecompromitteerd, zoals de Z.O.A.V.O. (alliantie tussen Pakistan, Thailand, Filippijnen, Formosa, Australië, Nieuw-Zeeland Ver.Staten), gekleed als zij nu gaat in een nette "neutralistische" jas.

Een bijzonder voordeel voor het imperialisme is, dat het de chauvinistische anti-Chinese gevoelens van de koloniale bourgeoisie en een deel der koloniale massa's kan

uitbuiten in anti-communistische zin.

Door deze combinatie van dwang plus soepelheid heeft Robert Kennedy Sukarno met succes kunnen benaderen: na zijn bezoek aan Djakarta kwam het bevel af de guerillaactie in Noordelijk Borneo te staken. En Kennedy wordt in deze bemiddelingspogingen geholpen van alle kanten. Het verzoenend bemiddelen is in Zuid-Oost Azië niet van de lucht: de regeringen van Japan, de Filippijnen, Cambodja, Thailand tussen Indonesië en Malakka; die van Cambodja tussen de Filippijnen en Malakka; die van de Filippijnen tussen Cambodja en de Ver.Staten. En wellicht met voorlopig succes. Voor hoe lang dit spelletje door kan blijven gaan hangt af van de koloniale massabeweging.

De tegenkrachten der koloniale revolutie.

Deze zijn het zwakst in Malakka. De mogelijkheden van het openbreken van de revolutionaire potenties aldaar onder een nieuwe leiding, die de samenwerking tussen Maleise, Chinese en Indiase arbeiders en boeren tot stand kan brengen, is afhankelijk van de ontwikkeling der koloniale revolutie in de gebieden rondom Malakka.

Ernstig verzet tegen de imperialistische Maleisië-opzet is alleen in Singapore en Noordelijk Borneo te zien. De anti-Maleisië gezinde Volkspartij won in Brunei, October 1962, alle zetels in het "parlement". Dit werd ontbonden toen Inche Anzahari tot gewapend verzet overging. De eveneens tegen Maleisië gekante Sarawak United People's Party (Verenigde Volkspartij van Sarawak) won 116 van de 419 zetels (zomer '63) doch vertegenwoordigt de grote meerderheid van de bevolking in de steden. Sprekend waren de demonstraties bij het bezoek van de V.N. delegatie.

Hoe omvangrijk de guerillakrachten langs de Indonesische grens zijn, is heel moeilijk te bepalen. Wel is zeker dat zij een 6 à 10.000 man speciale Engelse troepen bezighouden. Het is ook niet precies vast te stellen hoe groot het Indonesische aandeel in de strijd is. Het is natuurlijk juist dat deze steun gegeven is. (Ondanks het officiële bevel van Sukarno is de strijd waarschijnlijk niet beëindigd). Het is alleen jammer dat op politiek niveau, het groot Indonesisch chauvinisme een deel van de anti-Maleisië gezinde Noord-Borneose leiders schichtig heeft gemaakt.

Dit punt - de boeman van het "machtshongerige" Indonesië van Sukarno met de P.K.I. op de achtergrond - wordt door de heersende klasse in Maleisië uitgebuit tot en met; in het bijzonder om er de linkse oppositie mee in de hoek te drijven. Met name werd de Barisan Socialis in Singapore door de P.A.P. regering op demagogisch-chauvinistische wijze beschuldigd Singapore bij Indonesië te willen inlijven.

Ondanks alle hetze, de keiharde onderdrukingsmaatregelen, de arrestatie van 120 leiders en de vergaande vervalsing van de verkiezingen op 21-9-63 (expres na en niet voor de dictatoriale uitroeping van Maleisië gehouden); behield de Barisan Socialis 13 zetels (van een totaal van 51) en won zij samen met de Partai Rakyat (Volks partij) 201.000 stemmen (35%).

Deze - door zijn verbinding met de vakbonden - sterkste massakracht van Maleisië mist alleen een revolutionair overgangs-program. De lijn zou enigzins Chroesjtsjevistisch genoemd kunnen (in de oude zwakste zin van het woord). Het anti-imperialisme is niet consequent doorgevoerd, waar niet eens het onmiddellijk vertrek van de Engelse troepen en de opheffing van alle buitenlandse bases wordt geëist, uit economische overwegingen 1).

Doorslaggevend voor een revolutionaire ontwikkeling in Malakka, Noordelijk Borneo en Singapore, is en blijft Indonesië.

Nogmaals Indonesië.

Lange tijd was de lijn der P.K.I. ondersteuning van Sukarno; d.w.z. van de "linkervleugel" van de bourgeoisie (Nasution c.s. en de Indonesische kapitalisten) en de uiterste openlijke contra-revolutionaire vleugel (Sjafruddin en Prawiranegara en de kolonels-clubs op Sumatra en Celebes).

Dit gaat zover dat er P.K.I. leiders in het brede werkkabinet zijn opgenomen; en Aidit eist nu zelfs (9-1-'64) dat P.K.I.ers in het kernkabinet zitting krijgen.

1) Dit vernam de schrijver op een bijeenkomst in Londen waar één der leiders der Barisan Socialis voor studenten uit Malakka en Singapore sprak in Mei 1963.

Een zekere verandering is nu te zien, waar de P.K.I. leiding de laatste ronde van bedrijfsbezettingen bleek te steunen.

Op 18-2-'64 volgde een rechtsstreekse aanval op de regering: deze was verantwoordelijk voor de hongersnood, wegens wanbeheer, corruptie en nalatigheid.

De scherpste van de aanval wordt weer voor het grootste gedeelte ongedaan gemaakt door de herhaalde eis van opname van P.K.I. leiders in het kernkabinet als enige uitweg. Desondanks blijven deze nieuwe geluiden waarschijnlijk een symptoom van een geleidelijk veranderend klimaat.

De ernstige hongersnood op Midden-Java is een demonstratie van het failliet der koloniale bourgeoisie, die door de bekwame balanceerkunst en "linkse" demagogie van de bonapartist Sukarno nog een tijdlang voor de massa verborgen kon worden gehouden. De goedkope rijst en kleuren distributie waarmee men een tijdlang de revolutie heeft proberen af te kopen, schieten totaal te kort. Het bijna ongelooflijke uithoudings en aanpassingsvermogen van de Javaanse boer heeft zijn grenzen.

Kortom de objectieve omstandigheden voor de sociale revolutie zijn meer dan rijp.

Als Aidit c.s. hier geen grondig gebruik van maken zal de militaire dictatuur van een Indonesische Tsjang Kai 'Sjek (Nasution?) hard toe kunnen slaan, terwijl de massa's onvoorbereid is.

Het is de allerhoogste tijd dat de P.K.I. en de hele massabeweging drastisch breken met alle illusies omtrent het kleinburgerlijk "socialisme á la Indonesia" en alle officële "revolutionaire" demagogie.

De programma-eisen zullen moeten zijn:
- hernieuwde bezetting van alle Engelse en Maleisische bedrijven door de arbeiders;
- alle belangrijke bedrijven en landbouwondernemingen onder arbeiderscontrôle en beheer; zowel de buitenlandse als de staats bedrijven; - de grote landbouwondernemingen moeten tot collectieve boerderijen worden omgevormd met arbeidersbeheer á la Algerije;
- particulier bezit aan grond boven de 10 ha. en alle niet bebouwde bebouwbare grond moet ook in collectieve bedrijven worden ondergebracht; geen nieuwe versnippering dus in particuliere handen; zodra het mogelijk is dient het maximum van tien

ha. weer verder omlaag te worden gebracht; - de kleine boeren moeten worden overgehaald tot de vorming van grote dorps-coöperaties met collectieve inslag; - de leiding van het leger dient te worden overgenomen door soldatenraden; - een congres van vertegenwoordigers van arbeidersbeheersraden van alle collectieve bedrijven en landbouwondernemingen, van de soldatenraden en van de dorpscoöperaties en van arme boeren zal de huidige vertegenwoordigende lichamen moeten vervangen, en een arbeiders en boerenregering moeten samenstellen

Hoe dan ook, in wat voor vorm dan ook zal de P.K.I., zal de massabeweging zich voor deze eisen moeten inzetten, wil het de Indonesische massa's niet opnieuw voor een hele periode aan ellende en uitbuiting prijsgeven. En het is mogelijk. Nu! Een beslissende fase in de Zuid-Oost Aziatische revolutie staat voor de deur.

Ed. Verheijen.

X-X-X-X-X-X-X-X-X

HET ANDERE AMERIKA

(Harrington: The Other America) samenvatting hieruit in Economisch-Statistische Berichten.

Ruim 32.000.000. bewoners van de Ver.Staten (19% van de bevolking) verdiende in 1957 minder dan het minimum van een jaarinkomen van 2500 dollar voor vier personen in een stad.

Men kan in de praktijk van het dagelijks leven een dollar die officieel f 3.60 waard is, grofweg met de koopkracht van een gulden gelijk stellen.

20 % der bevolking verdiende in 1955 een inkomen beneden het elementaire bestaansminimum van 2300 dollar: geen bioscoop, praktisch geen vlees, geen tandheelkundige zorg, geen kranten, weinig kleding.

Men kan zeggen dat er 40 à 50 miljoen (20 à 25 % van de bevolking) armen zijn.

Op 22 Januari 1964 deelde President Johnson mede dat in 1962 1/5de der bevolking, dat is ongeveer 35.000.000. mensen per jaar per hoofd 590 dollar verdiende, terwijl het gemiddelde der hele natie 1.900 dollar bedraagt; onzichtbare armen.

Er zijn 8.000.000. behoeftige bejaarden. De "welvaart" kwam de "middengroepen" meer ten goede. Van de sociale voorzieningen profiteren de laagste inkomens niet.

X-X-X-X-X-X-X-X-X

APARTHEID IN STATISTIEK

	Blanken	Niet Blanken		Blanken	Niet Blanken
Bevolkingscijfer	3 mill.	13 mill.	overtreding		
aandeel nationaal			passenwetten ('51-'62)	0	4.270.000.
inkomen	75%	25%	dood door		
verdeling grond-			ophanging ('62-'63)	2	127
gebied	87%	13%	lijfstraffen	0	85.583
gemiddeld jaar-					
inkomen	f10.000	f190	(Uit: Information South Africa and		
kindersterfte			Analysis)		
0-5 jaar	5%	57%	X-X-X-X		
volksvertegen-					
woordigers	160	geen	GEEFT DE INTERNATIONALE DOOR ALS U HAAR		
onderwijs	100%	30%	HEBT GELEZEN.		
uitgaven per					
leerling	f 500	f 4	X-X-X-X		

HET VROUWELIJK MYSTERIE

Onder deze titel is in New-York een boek verschenen van de hand van Betty Friedan. Wij geven hier de bespreking weer in "The Militant" van 6 Jan. 1964.

De stelling van dit belangrijke boek is, dat na een lang gevecht voor erkenning en emancipatie, de Amerikaanse vrouwen gedurende de laatste vijftien jaar terug zijn gevallen, tot het zich bepalen bij hun biologische functies van vrouw en moeder.

Overtuigd door de sluwe propaganda, die de rol van vrouw en moeder bezingt, wat de auteur "het vrouwelijk mysterie" noemt, is de Amerikaanse vrouw in de val van het huisvrouw-zijn gelopen.

Zij betekent slechts iets in de relatie tot haar echtgenoot, haar huis en haar kinderen. Haar persoonlijkheid als mens is niet voltooid. De oplossing voor dit gebrek aan een zelfstandige persoonlijkheid ligt volgens Betty Friedan, in een functie in de maatschappij die verder gaat dan de rol van huisvrouw en moeder en die meer betekent dan alleen een onafhankelijke baan te hebben. Alleen door het vervullen van een rol op een bepaald terrein die studie en toewijding vereist, kan een vrouw de bevrediging verkrijgen van erkenning en van een zelfstandige persoonlijkheid.

Vrouw en Moeder.

De schrijfster, zelf vrouw en moeder, heeft een graad behaald aan Smith's College en is een schrijfster van tijdschrift artikelen. In haar boek besteedt zij veel pagina's aan het aan de kaak stellen van uitgevers van damesbladen, die het "vrouwelijk mysterie" verheerlijken. Zij stelt dat de sociale en economische redenen hier voor, het stimuleren van de verkoop van gebruiks-goederen voor de huishouding zijn.

De adverteerders zijn het meest verdorven.

De vrouw tot de huishouding te beperken is niet alleen een sociale achteruitgang zegt zij, maar is ook gevaarlijk op het persoonlijke vlak. De gezeten huisvrouw uit de voorsteden is voortdurend rusteloos en

steeds meer gefrusteerd, omdat zij onmachtig is, haar probleem onder woorden te brengen.

Het is "het probleem dat geen naam heeft". De drang tot rijping en intellectuele groei is even fundamenteel, als de drang naar voedsel en seksuele bevrediging. Deze is even belangrijk voor zowel mannen als vrouwen. Als deze drang geremd wordt - zelfs door het ontbreken van bewust begrip - breken alle soorten problemen door, van alcoholisme en seksuele losbandigheid (promiscuïteit) tot kindermishandeling en zelfmoord.

Hoewel een groter aantal mensen heden ten dage een hogere school-opleiding ontvangen - mannen zowel als vrouwen - dan vijftien jaar geleden, gebeurt het dat de meisjes hun studie opgeven om te gaan trouwen. Alleen de onderontwikkelde landen en primitieve samenlevingen hebben een even hoog percentage van zeer jonge huwelijken als de Ver. Staten op dit moment.

Rapporten tonen aan dat vroege huwelijken de persoonlijkheids-ontwikkeling in de weg staan - en waar man en vrouw gelijken horen te zijn - zij de ontwikkeling van de vrouw sterker vertragen.

Dat vrouwen een belangrijke economische rol spelen in de familie, buiten de middel klasse waartoe Mevr. Friedan zich zelf rekent, wordt niet ontkend. Er zijn 4.5 miljoen vrouwen die de kostwinsters van hun familie zijn en 3.5 miljoen die werken omdat hun man minder dan 3000 dollar per jaar verdient. Deze vrouwen hebben een wezenlijke sociale rol.

In plaats van dit te erkennen geeft het "vrouwelijk mysterie" hen een schuldgevoel omdat zij niet thuis zijn. Zij worden verantwoordelijk geacht voor de jeugd-misdadigheid

De schrijfster evenwel toont aan dat een vrouw met een belangrijke activiteit buitens huis een betere moeder is, omdat ze een beter ontwikkelde persoonlijkheid is. Zij is niet afhankelijk van haar kinderen om haar eigen persoonlijkheids wil, in een "hopeloze, zieke liefdes-relatie tot haar eigen kinderen".

Reroepsmatige achteruitgang
Dr. Mary I. Bunting, President van Radcliffe

College zei onlangs: "we hebben de vrouwen niet uitgesloten van beroeps-opleiding maar we hebben hen ook niet genoeg aangemoedigd. Het resultaat is, dat vandaag de vrouwen een kleiner deel vormen van de hoogontwikkelde arbeidskrachten, dan zij twintig jaar geleden deden, hoewel het tegenovergestelde waar is in menig Europees land.

Vrouwen ontberen bemoediging, want zo hardnekkig men de moed op moet brengen om meer te zijn dan een vrouw - hetzij als een dokter of als een socialist - zo heeft zij een voortdurend gevecht te leveren, voor haar ontwikkeling en haar plaats, steeds maar weer. Zij moet tegen een Oom Tom neiging in haar eigen denken vechten, een denken dat een deel van de cultuur van onze klassemaatschappij is.

Dit boek is het meest belangrijke boek genoemd over het vrouwenvraagstuk in de laatste twintig jaar, verder gaand dan Simone de Beauvoir's "Tweede Sexe".

Daarmee ben ik het niet eens. Belangrijk als het boek is, geloof ik dat het een aantal zwakheden heeft. Terwijl Betty Friedan haar stellingen uitstrekt tot de vrouwen in het algemeen, bepaalt zij haar onderzoek gewoonlijk tot de middenstands en op hogere scholen gevormde vrouw.

Evenmin onderzocht zij verdere aspecten van de plaats van de vrouw als tweede klasse burger in onze maatschappij of de diepere oorzaken van het "vrouwelijk mysterie" zelf. De sociale oorzaak gaat veel dieper dan de invloed van adverteerders in damesbladen.

Diepere oorzaken

Feitelijk stipt de schrijfster de diepere oorzaken van de teruggang van de Amerikaanse vrouw, gedurende de laatste vijftien jaar slechts aan. Zo zegt zij b.v.: "Het was gemakkelijker, veiliger, te denken over liefde en "sex" dan over communisme". Zij merkt eveneens op "dat in die periode Amerikaanse schilders zich verscholen in abstracte uitdrukkingvormen, de discipline lieten varen en het ontwijken van betekenis verheerlijkten. De heksenjacht, het McCarthyisme en de koude oorlog zijn echter terzijde gelaten.

De Vijftiger jaren van de "in de val gelopen huisvrouw" waren eveneens de periode

van de "zwijgzame generatie" in de colleges en dat tijdperk werd ingeluid met de uitsluiting van de "rood-aangestreken" vakbonden van de C.I.O.

Maar de Negerrevolutie heeft haar stempel gedrukt op de Zestiger jaren. De Neger vecht voor rechten, persoonlijkheid en ontwikkeling. De vrouwen moeten eveneens vechten tegen de vernederingen waarmee zij duizend maal per dag te maken hebben.

Het is tot het bewust maken van deze misbruiken dat "Het Vrouwelijk Mysterie" een grote bijdrage levert.

Della Rossa.

Enkele kanttekeningen van de vertaalster.

Aansluitend bij het slot van het artikel over de strijd van de Neger voor zijn emancipatie, stellen wij voorop dat de strijd van de vrouw voor haar bevrijding en de strijd van alle uitgebuitenen in wezen identiek is. Maar zoals de Neger als zwarte en als arbeider dubbel wordt uitgebuit en vernederd, geldt dit in even sterke mate voor de vrouw, die als arbeidster haar brood verdient. Evenals de Neger wordt haar arbeid lager beloond (waarbij moet worden opgemerkt dat de gekleurde vrouwelijke arbeidskracht in Amerika nog minder verdient dan haar mannelijke lotgenoot), verricht zij merendeels (ook in Europa) ongeschoolde of op laag peil geschoolde arbeid. Wat eveneens medewerkt tot de vlucht in het huwelijk, waar zij hoopt bescherming te vinden tegen moeilijkheden, waartegen zij te slecht gewapend is en voorbereid.

Op deze wijze wordt zij veroordeeld tot het levenslang verrichten van onproductieve arbeid (die nooit bevrediging van de scherpende behoeften, die in elk mens leven, betekent). Als moeder is zij het grootste gedeelte van de dag in contact met geestelijk en verstandelijk nog niet volgroeide wezens, wat haar intellectuele vermogens doet afstompen, doordat de uitwisseling van gedachten met gelijken ontbreekt. Hetgeen op zijn beurt weer negatieve invloeden heeft op de kinderen of een verwijdering veroorzaakt, als de kinderen, meestal de zoons, een hogere opleiding ontvangen.

Dit zijn slechts enkele voorbeelden. Wij komen in het volgend nr. terug op dit boek met een artikel van Evelyn Reed.

Annie van Deventer.

Bij de stofwolken van emoties en beschuldigingen die er rond de jongste activiteiten van Prinses Irene zijn opgedwarreld, voor al in kleinburgerlijk Protestantse kring, wordt het tijd enkele hoofdzaken scherp te stellen. De arbeidersbeweging kan en mag zich niet verliezen in kwestietjes als de geloofsovertuiging van prinsessen, een mogelijke katholieke koningin, een niet goed functionerende R.V.D. enz. enz.

Het werkelijk belangrijke in deze zaak is de relatie tot het Spaanse facisme en de reactie van de regering hierop; waardoor het noodzakelijk wordt het koningsschap als zodanig aan de orde te stellen.

In het vorig nummer van de Internationale wezen wij reeds - naar aanleiding van een loflied in de Volkskrant op het weldadige regiem van de fascist Franco - op de toenemend oncritische houding van de bourgeoisie in Europa tegenover het facisme en iedere willekeurige reactionnaire bondgenoot. Van dit "gunstige" klimaat heeft de carlistische beweging in Spanje gebruik gemaakt om zichzelf te versterken en tevens het fascistische Spanje dichterbij het "fatsoenlijke", nog niet Westeuropese burgerdom te brengen.

Typerend is nu de weigering van Marijnen om serieus op de vragen van Lankhorst in te gaan; weigering om zich van de gewraakte lofrede op het Spaanse regiem te distancieren; weigering om grondige maatregelen tegen de ambassadeur in kwestie te nemen. Typerend is ook de hartelijke en spontane steun die deze ambassadeur kreeg uit het hele Nederlandse diplomatenkorps. De bourgeoisie schijnt het zich niet te kunnen en willen permitteren, de potentiële fascistische bondgenoot Spanje voor het hoofd te stoten.

Het zal nog wel even duren voor alles over deze onfrisse zaak aan het daglicht zal zijn getreden en voor bekend zal worden in hoeverre hier sprake is van internationale machinaties sprake is. Wij zullen ons er nu toe beperken, het koningsschap in het algemeen aan de orde te stellen, vooral waar velen zich de laatste tijd hebben afgevraagd wat het nut van deze instelling is.

Wat is de functie van het koningsschap in de kapitalistische maatschappij?

In de negentiende eeuw heeft de bourgeoisie strijd gevoerd tegen de adel en de autocratische monarchie, omdat die een belemmering

vormden voor de volledige ontplooiing van de opstrevende kapitalistische krachten.

Zij heeft nu sinds lang de macht volledig in handen; daarbij zijn in de loop van de strijd enkele koningshuizen gevallen, in andere gevallen verliep het proces van de machtsverschuiving zo langzaam en geleidelijk dat de vorsten zich hebben kunnen aanpassen, om uiteindelijk voor de bourgeoisie een onschadelijk ornament te worden.

En meer dan dat: een nuttige instelling. Als een van de symbolen van "nationale" eenheid, "grootheid", "oude roem" enz., waarmede de hele burgerlijke cultuur de massa via school (nationalistisch gebral in geschiedenisboekjes enz.) pers radio tv enz. wil doordrenken van de heilige "eenheid" der natie. Dat wil zeggen, het klassebewustzijn wil verzwakken en wil afleiden van de klassenstrijd. Daarbij speculerend op primitieve en sentimentele gevoelens en zwakheden, werkend met show (Prinsjesdag) en alle middelen.

Het is van geen belang of de vorstelijke personen in kwestie er al of niet progressieve of reactionnaire meningen op na houden. Zij functioneren objectief in dit spel van het proberen zoet te houden van de massa. Bovendien kost het koningsschap veel belastinggeld, dat door de arbeidersklasse moet worden opgebracht om tegen haar gebruikt te worden. Dit is meer dan voldoende reden om de afschaffing van het koningsschap te eisen. Als wij stellen dat een socialist republikein behoort te zijn, betekent dit echter geenszins dat wij de illusie willen vestigen dat de komst van een burgerlijke republiek de arbeidersklasse veel vooruit helpt. Bij de huidige wereld historisch gesproken neergaande ontwikkeling van het kapitalisme en bij de toenemend reactionnaire tendenties van de bourgeoisie; maakt het voor de arbeidersklasse niets uit of zij wordt uitgebuit in naam van een koning, een koningin of een president. Hoofdzak voor de arbeidersbeweging is niet de aanval op oppervlakteverschijnselen doch op de kern van de kapitalistische maatschappij: het particulier bezit van de belangrijkste productiemiddelen.

Met de vestiging van de nieuwe socialistische maatschappij verdwijnt het koningsschap met vele andere resten van een voltooid verleden tijd vanzelf.

De ontleding van de "Spaanse kwestie" wijst dus niet naar de noodzaak van een

burgerlijke, maar naar die van een socialistische republiek.

KAREL VERBIEST.

X-X-X-X-X-X-X-X-X-X

DE MOORD OP LUMUMBA.

Het was de 17e Januari 1961 dat Lumumba op weërzinwekkende wijze, om het leven werd gebracht en dat met de dood van deze revolutionnair, een gevoelige, zij het geen dodelijke slag werd toegebracht aan de Congolese revolutie.

Er hing tot voor enkele weken een waas van geheimzinnigheid over zijn dood, hoewel het toentertijd voor een ieder duidelijk was dat de verantwoordelijken hiervoor zijn politieke tegenstanders waren. Dezen, verbonden op leven en dood met de imperialistische machten, zagen in Lumumba - terecht - de figuur die in de toekomst in staat zou zijn een Congolese eenheidsstaat te bouwen en aan hun neo-kolonialistische belangen een halt toe te roepen.

Wij zeggen in de toekomst. Want de illusies die Lumumba nog had t.a.v. de Verenigde Naties (het tehulp roepen van de troepenmacht van de V.N., om het hoofd te kunnen bieden aan de verwarring welke was ontstaan door de massale uittocht van het Belgische administratieve en technische personeel, een verwarring die middelpuntvliedende krachten opriep welke zich uiten in afscheidingsbewegingen op stam en territoriale grondslag) hebben de neo-kolonialistische tendenzen **versterkt** en de weg naar de macht geopend voor de Moboetoe's en de Adoela's. Op het meest kritieke moment van de revolutie heeft hij als de intelligentste van de revolutionnair-nationalistische leiding, verzuimd zijn positie te consolideren door een beroep op de massa-vakbeweging, om uit deze kringen een revolutionnair leiderschap te bouwen.

Met de komst van de troepen van de V.N. werden de neo-kolonialistische tendenzen in Conge versterkt en een van de eerste gevolgen daarvan was de arrestatie van Lumumba door President Kasavoeboe, die tot op dat moment geen werkelijke macht en invloed had. Enige maanden werd Lumumba gevangen gehouden en stierf toen onder geheimzinnige omstandigheden. De schuldigen aan de moord

werden niet ontdekt.

Tschombe's verhaal.

Volgens Tschombe was de moord reeds lang voorbereid, daar de Belgische regering kort na de onafhankelijkheid 3.000.000 Belgische franken (ongeveer f 24.000) aan anti-Lumumbistische organisaties had gegeven, om Lumumba uit te rangeren. Volgens Tschombe heeft de toenmalige minister Pierre Wigny via het Belgische consulaat te Brazzaville (Frans-Congo) dit geld in Congo doen belanden. Deze actie leidde tot het afzetten van Lumumba door Kasavoeboe op 5 September 1960. Tschombe zegt: "Kasavoeboe werd onder druk gezet. Zijn moed was opgelegd".

Drie maanden later had te Brazzaville een ontmoeting plaats op uitnodiging van Yoeloe hoofd van Frans-Congo, tussen de leden van het Congolese kabinet en Tschombe. Adoela, de huidige eerste minister zei tot Tschombe: "We zullen je Patrice sturen en jij rekent met hem af". Tschombe weigerde om politieke redenen. Zijn zienswijze was dat de omstandigheden die door Lumumba op het linkse front waren geschapen, gunstig waren voor zijn toekomst. Hij weigerde met de woorden "dat hij meer aan een levende, dan een dode Lumumba had".

Op dat moment evenwel was Lumumba er in geslaagd te vluchten uit de gevangenis in Beneden Congo. Door eigem onvoorzichtigheid echter werd hij weer gegrepen.

Adoela kwam op 9 Januari 1961 nog één maal naar Elisabethstad, om Tschombe te verzoeken af te rekenen met Lumumba. Weer weigerde Tschombe. Op 17 Januari werd hij aan de telefoon geroepen. Kasavoeboe was aan de andere kant van de lijn en zei tot hem: "Ik stuur je drie pakketten. Je moet ze in ontvangst nemen.

Ze zijn in het vliegtuig dat landen gaat". Hij weigerde verder nog iets te zeggen.

"Drie pakketten"

Tschombe spoedde zich naar het vliegveld; Lumumba en twee van zijn voormalige ministers Okito en Mpolo werden uit het vliegtuig gesleept. Zij verkeerden in een zeer slechte toestand. Bauwens, de Belgische piloot vertelde Tschombe dat de drie gevangenen gedurende de reis met onvoorstelbare wreedheid geslagen waren door Kasadi, gevlmachtigd generaal van de nationale verdediging en acht soldaten. Kasadi toonde met gewetenloze trots de bril, de baard en de snor van Patrice Lumumba.

Tschombe weigerde eerst de drie, reeds stervende mannen in ontvangst te nemen daar hij vreesde gecompromitteerd te worden en hij niet wist wat hij met de lijken aan moest vangen. Hij maakte dit duidelijk aan de piloot, maar deze weigerde door zich te beroepen op speciale bepalingen voor het vervoer van doden. Dus liet Tschombe de drie half-dode mannen naar een leegstaande villa in de buitenwijken overbrengen en gedurende het transport gingen de bewakers door met slaan.

Tschombe liet Dr. Pieters komen, een Belgische specialist, welke vaststelde "dat alleen een wonder hen nog kon redden".

Lumumba had interne bloedingen, gebroken ribben en een doorschoten maag, Okito had een schedelbasisfractuur en Mpolo lag in een coma, maar had voortdurend schokken door het hele lichaam.

Tschombe rakte in paniek, volgens zijn zeggen. Hij belde Kasavoeboe op in Leopoldstad. "Als ze sterven" zei Kasavoeboe, "begraaf je ze en laten we er verder over zwijgen".

Het spreekt vanzelf dat de Congolese regering elk aandeel in de moord op Lumumba ontkent. "Al de nasporingen op dit gebied tonen, zoniet de verantwoordelijkheid, dan toch in ieder geval de medeplichtigheid van Meneer Tschombe", was o.a. het antwoord op de beschuldigingen van de Kasavoeboe regering.

Men kan zich afvragen wat Tschombe er toe gebracht heeft, een dergelijke beschuldiging (of openbaring van de waarheid) te lanceren tegen de Congolese regering.

Volgens zijn eigen zeggen rust de hypotheek van de medeplichtigheid op hem en belemmert

een terugkeer naar Congo en het vervullen van een politieke rol. Of hij een grote kans maakt is sterk de vraag.

De regering Adoela is bankroet, ongetwijfeld. De Congolese revolutie is in het begin van haar nationale fase blijven steken, wat tot verrottingsverschijnselen heeft geleid: corruptie op werkelijk gigantische schaal, ontstellende armoe en werkloosheid begeleiden de neo-kolonialistische greep op Congo van de zijde van het Amerikaanse, Belgische, Engelse, Franse en ook Duitse imperialisme.

Ondanks de slagen die de revolutie onderging, is de linkse massa-oppositie weer opgeleefd en voert zelfs weer gewapende strijd tegen het neo-koloniale regime.

De objectieve omstandigheden zijn nu zeer gunstig voor het doorzetten van de sociale revolutie. De socialistische weg die Algerije betreedt, en de lessen, die uit de crisis rond de onafhankelijkheid tussen de neo-kolonialistische en socialistische vleugel der Algerijnse nationalistische beweging te trekken zijn, maken het de Congolese linkse oppositie nu gemakkelijker de problemen klaar en duidelijk te zien.

De goedgeorganiseerde revolutionair-nationalistische massapartij met een zeer kundige leiding, die de Congolese revolutie verder moet voeren ontbreekt echter nog.

Zou Tschombe er in deze - voor het imperialisme gevaarlijke omstandigheden - op speculeren voor dat imperialisme weer interessant te worden, in een nieuwe rol? De Amerikanen zijn, in nood, tot veel in staat, doch we achten het niet zo waarschijnlijk dat ze met een in heel Afrika, ook in burgerlijk Afrika, zo gecompromitteerde figuur in zee zullen gaan.

Hoe dan ook, zowel de Tschombe's als de Adoela's maken steeds minder kans iets te bereiken in een Congo dat op weg is een nieuw Zuid-Vietnam te worden. De beperkte onthullingen over de beestachtige wijze waar op de Kasavoeboe en Tschombe klikken Lumumba hebben geliquideerd, kunnen alleen maar een stimulans zijn voor de verscherpte revolutionaire strijd ter liquidatie van de hele neo-koloniale beerput in Congo.

En het laatste woord over Lumumba's dood is nog niet gezegd, en niet alleen door Tschombe.

Annie van Deventer.

Wij vertalen hieronder de redactionele inleiding, uit het orgaan der Afrikaanse commissie van de 4e Internationale, "Sous le drapeau du Socialisme" (Onder de vaan van het Socialisme), dat per 1 januari verschenen is.

AFRIKAANSE PERSPEKTIEVEN

"Onder de vaan van het Socialisme" is een orgaan van de Afrikaanse commissie van de 4e Internationale. Als zodanig zal zij de Revolutionair-Marxistische opvattingen, speciaal wat de Afrikaanse Revolutie betreft, vertegenwoordigen en uiteenzetten.

De Afrikaanse Revolutie maakt momenteel een nieuwe ontwikkeling door, die in de komende jaren beslissend belooft te worden.

De overwinning van de Algerijnse Revolutie op het imperialisme en zijn snelle transformatie in een Socialistische Revolutie is gehouden een beslissende invloed op het gehele Afrikaanse kontinent uit te oefenen.

Andere revolutionaire factoren dragen er toe bij, de nieuwe etappe te doen rijpen, welke Afrika onmerkbaar betreden heeft. Het is thans duidelijk, dat buiten de brandhaard, door Angola ontstoken, de situatie in Zuid-Afrika zwanger gaat van een nabije explosie. De uitwerking hiervan op de buurlanden en speciaal wat betreft Tanganyika, Noord- en Zuid Rhodesie, zal tot resultaat hebben, dat iedere neo-kolonialistische stabilisatie van deze landen verhinderd wordt.

In werkelijkheid zal de Zuid-Afrikaanse Revolutie, in de mate waar ze, noodzakelijkerwijze op meer dan een punt, zich bedient van de algerijnse weg der gewapende strijd, hoe langdurig en vernietigend deze ook zal blijken te zijn, Zwart-Afrika en het Kontinent als geheel in beroering brengen.

De binnenlandse ontwikkeling van Egypte en Mali de laatste tijd, in de richting van een op grote schaal genationaliseerde -en planmatig ingerichte economie, voegt een nieuwe revolutionaire factor toe aan het Afrikaanse geheel.

In hun onderlinge wisselwerking, schiept het totaal van deze situaties, van Algerije tot Zuid-Afrika en van Egypte tot Mali, een nieuwe dynamiek van de Afrikaanse Revolutie.

De neo-kolonialistische pauze, die de Afrikaanse revolutie de laatste jaren gekend heeft, in een aantal van de direkte imperialistische overheersing, bevrijde gebieden, gaat ten einde.

De onophoudelijke reeks van "komplotten" tegen de meest gekompromiteerde vertegenwoordigers van het neo-kolonialisme in Afrika, zijn tekenend voor de graad van verbittering van de massa's en de revolutionaire minderheidsvoorhoeden, ten opzichte van het droevige, jammerlijke beeld, dat de totaal gekorrumpeerde -en krachteloze regie's vertonen, die op deze wijze gevaarlijk de kloof verdiepen, die er gaapt tussen de ontwikkelde kapitalistische landen en de kenmerkende onderontwikkeling van de openlijke - of gekamofleerde koloniale toestanden.

Zeker is in deze "komplotten", de invloed van de inter-imperialistische tegenstellingen, niet totaal afwezig. Maar de voornaamste redenen, die ten grondslag ligt aan de toenemende onstabiele van een aantal Afrikaanse regimens is de ontevredenheid van het volk en zijn revolutionaire voorhoeden, op zoek naar een alternatieve oplossing. Deze oplossing zal geen andere kunnen zijn dan die, aangegeven door Akgerije, dat de weg naar een socialistische ontwikkeling ingeslagen heeft, hetzij die van Egypte of Mali.

D.w.z. een oplossing, die de economie de weg van de geleidelijke nationalisatie en planifikatie doet opgaan en haar onttrekt aan de imperialistische overheersing. Een dergelijke orientatie van de economie op het nationale plan, gecombineerd met het streven naar een economische ontwikkeling, die een geheel Afrikaans gebied omvat, zoniet het gehele continent, vormt de enige weg, die in staat is het "van de grond" komen van de nationale en kontinentale economie te weeg te brengen. Vandaar het belang der Afrikaanse Eenheid, die onder het oog moet worden gezien vanuit verschillende gezichtspunten.

Elke instelling, die bijdraagt tot het wekken van een Afrikaans bewustzijn en tot de ontwikkeling van een omvormingsproces van het Kontinent, dat door het imperialisme ten eigen bate gebalkaniseerd, zoals de O.U.A. (Organisation de l'Unité Africain - Organisatie van Afrikaanse Eenheid), een Pan-Afrikaanse Eenheidsvakcentrale, een Afrikaanse bank voor Economische Ontwikkeling, en zelfs elke instelling van streeksgewijze samenwerking, dienen te worden aangemoedigd als evenzovele overgangsschakels op de weg, die leidt naar de VERENIGDE STATEN VAN AFRIKA, en naar de schepping van een enkel economisch gebied, als het natuurlijke kader, voor de werkelijke economische- en kulturele ontwikkeling van Afrika.

De werkelijke bevrijding van het Afrikaanse Kontinent zal blijken het werk te zijn van de overwinnende Socialistische Revolutie, van Algerije tot Zuid-Afrika en van Egypte tot Mali.

Deze Revolutie begint en ontwikkelt zich noodzakelijkerwijze langs bijzondere wegen. Maar aan zijn inhoud mag geen twijfel bestaan. Het zal er om gaan, zoals overal elders, de vestiging van een planmatige-, genationaliseerde economie na te streven door een politiek regiem, gebaseerd op de boeren, de arbeiders en de revolutionaire intellectuelen, die zich de ideologie van het revolutionaire-marxisme eigen maken, te beginnen bij zijn economische en sociale leer.

"Sous le drapeau du Socialisme", zal het geheel van problemen, die zich in de overgangsfase van de Afrikaanse Revolutie stellen, bestuderen en verdiepen, van de Onafhankelijkheid en het neo-kolonialisme tot aan zijn socialistische fase, alsmede de bijzonderheden van deze ontwikkeling.

Zij zal aldus ertoe bijdragen, de vorming van waarachtige revolutionair-marxistische leidingen te versnellen, van welke in laatste instantie, de snelle en duurzame overwinning van de Afrikaanse Socialistische Revolutie afhangt.

UIT DE BOUW

Het ziet er naar uit dat de CAO voor de Bouw toch nog op 1 maart afgehandeld zal zijn. Ook al zegt met name de BAB (Bond van Aannemers in het Bouwbedrijf) dat er van ondernemerskant te veel concessies zijn gedaan.

De grote concessies zijn echter gekomen van de kant der vakbonds-bureaucratie. De regering gaf uiteindelijk toe aan de aannemers-eis dat de risicoclausule weer werd ingevoerd (zij het op beperkte schaal). Op dat ogenblik werd de hele machinerie van overleg weer in beweging en in stelling gebracht tegen het bouwvakkersbelang. En de resultaten bleven niet uit.

Hoe moeten we deze CAO beoordelen ?

In eerste aanleg kunnen we een zekere vooruitgang constateren in vergelijking met de vorige CAO. Het basisuurloon is gestegen met 21% (in de gunstigste gevallen). Hierdoor komt het uurloon van een timmerman op f2,54. Dit loon kan nog een stuk stijgen door tariefwerk tot een gemiddeld plafond van 135% waarbij nog enkele toeslagen komen.

Bij nader inzien moeten we echter nog enkele kritische opmerkingen maken.

De "hoge"uitschieters boven de rest zijn mogelijk gemaakt om de onderlinge verdeeldheid en tegenstellingen te versterken. De vooruitgang in de vorstverletuitkering en het ziektegeld mag ons bovendien niet het simpele feit doen vergeten, dat de bouwvakarbeiders eigenlijk helemaal geen loonsverhoging hebben gekregen. De CAO-verhoging is nog maar een deel van wat wij allang veroverd hadden. De aannemers wierpen de vakbonds-bureaucraten een bot toe, dat deze gretig aanvaardden, om het als overwinning te presenteren.

Een schandalig bedrog.

Bij een goed geleide landelijke actie was er veel meer te bereiken geweest, n.l. een reële vooruitgang in loon over de hele linie.

Het mag dan wel gesteld worden dat de lonen in de bouw gemiddeld hoger liggen dan in andere vakken. Doch de winsten zijn zo formidabel hoog, dat er ook een werkelijke loonsverhoging mogelijk zou zijn geweest en mogelijk blijft, nu, bij een goed georganiseerd strijdbaar optreden.

Koppelbazen verdienen gemiddeld in de bouw zeker niet minder dan f1000,- schoon in de week (dat geldt voor een middelgrote stad in de randstad Holland).

De aannemers en speculanten in woningbouw (en grond) verdienen vele miljoenen. Denk slechts even aan het in minder dan geen tijd gegroeide reusachtige vermogen van het Zwolsman concern. Dit kan alles met gemak uit de "ruimte" worden gehaald, en dus kan er met gemak een echt hoger loon af.

Ondanks de pogingen van de aannemersbonden in Rotterdam, Amsterdam en andere plaatsen om niet meer dan het CAO loon uit te betalen.

Dit maakt duidelijk hoe gevaarlijk het is dat er nog een kloof bestaat tussen "zwart" en CAO loon. Als het even minder goed gaat met de kapitalistische economie kan dit aanleiding zijn voor de aannemers (en regering) de bouwvakkers op hun CAO loon terug te drukken.

Tegen dit gevaar en tegen de pogingen door loonverschillen de tegenstellingen groter te maken, moet absoluut stelling genomen worden. Dat kan, door te knokken voor:

- 1) f150,- (waardevast) minimumloon voor alle bouwvakkers;
- 2) de glijdende loonschaal, waarbij met het stijgen van de prijzen van de noodzakelijke levensbehoeften (en huren enz.) de lonen automatisch verhoogd worden, onder controle van arbeiderscomité's in de vakbonden.

Het feit dat de ANB bureaucraten ons weer met een kleinigheidje hebben afgescheept mag geen reden zijn de bonden te verlaten, of nieuwe uitzichtsloze categorale bondjes te vormen. Het is wel een reden om de strijd aan te binden voor de vervanging der bureaucraten door werkelijke vertegenwoordigers van de arbeiders dus voor vakbondsdemocratie.

Vakbonden die werkelijk de strijdorganisaties van de arbeiders zijn, maken pas de strijd op grote schaal voor regelmatige verbetering en bescherming van de positie van de bouwvakarbeiders mogelijk.

Werkelijk eensgezinde strijd voor een goed program van eisen (zie boven) maakt succesvolle strijd voor democratisering van de bonden mogelijk.

Henk de Vries.

India, het land van het "heilige" privaat-bezit

Negen jaar, nadat voor het eerst de regerende Indiase Nationale Kongrespartij zich als zijn doel, een "socialistisch maatschappijpatroon" had gesteld, heeft in een zitting van het All India Congress Committee, het leidende orgaan der partij, Nehru bekend, dat "India geen snelle vooruitgang op de weg van het socialisme boeken kan, omdat de kasten-maatschappij nog steeds vast aan de traditie gebonden is". Verder zei hij, dat "de monopolie-industrie zich uitbreidde" en "deze de vijand van het socialisme was".

In het zelfde lichaam voerde ook Krishna Menon, voormalige minister van Defensie het woord. "We moeten erkennen dat we een kapitalistische economie hebben", zei hij. Ook hij vestigde de aandacht op de enorme groei der monopolies, die naar zijn zeggen "haast een parallel-regering gevestigd hadden". Bij de twintig leidende banken, die driekwart van de privé-banken beheer-

sen, waren in totaal 188 direktoren, die op hun beurt 1.640 direktorsposten en kommissariaten en de verschillende industrieën bezetten.

Menon vermeldde tenslotte ook nog, dat "niet minder dan 250 miljoen mensen in een permanente staat van ondervoeding leven en dat het meeste land in handen van een microscopisch kleine minderheid is."

Het liberale Economische Weekblad van Bombay voegt hier nog aan toe, dat "het privaat-bezit het nog nooit zo goed heeft gehad...."

(S.R. Singh in World Outlook).

Hieronder nemen wij een stuk over uit "Muziekwereld", orgaan van de Nederlandse Toonkunstenaarsbond, januari 1964.

CONCERTBEZOEKERS ZEGGEN HUN MENING

Enige tijd geleden hebben medewerkers van het Sociologisch Instituut van de Rijksuniversiteit te Utrecht een enquête gehouden onder ruim 500 bezoekers van de concerten van het Utrechts Stedelijk Orkest.

Het over deze enquête gepubliceerde rapport bevat een aantal bijzonder belangwekkende aspecten.

Tijdens het onderzoek werden vragen gesteld, die betrekking hadden op de muzikale ontwikkeling, sociale aspecten, muzikale smaak en nog enige minder belangrijke onderwerpen.

Voor ons, die voorstanders zijn van een zo groot mogelijke spreiding van de muziek over alle klassen van de bevolking is de volgende tabel veelzeggend.

<u>Bezoekers uit :</u>	<u>maandag</u>	<u>woensdag</u>	<u>donderdag</u>
hogere beroepen	48,1%	64,8%	74,1%
middelb. beroepen	44,3%	34,3%	25,9%
lagere beroepen	7,6%	0,9%	-
totaal	100 %	100 %	100 %

	<u>modern</u>	<u>Klassiek</u>
hogere beroepen	66,7%	13,4%
middelb. ber.	33,3%	53,6%
lagere ber.	--	33,3%
totaal	100 %	100 %

Onder "hogere beroepen" wordt hier verstaan : bedrijfshoofden, grootbedrijf, vrije beroepen, hogere ambtenaren, hoogleraren, leraren, beroepsofficieren en studenten.

Onder "middelbare beroepen" verstaat men : bedrijfshoofden kleinbedrijf, winkeliers, administratief personeel (met uitzondering van overheidsperoneel), lagere ambtenaren, onderwijzers en overige employé's.

"lagere beroepen" waren die van geschoolde en ongeschoolde arbeiders. Wij laten deze indeling voor wat zij is.

Zeer duidelijk blijkt, dat de arbeidersklasse, als geheel nauwelijks deel heeft aan muzikale gebeurtenissen. Een drietal oorzaken zijn er naar onze mening voor dit verschijnsel.

1. De prijzen zijn te hoog voor een arbeiders GEZIN.
2. De concerten worden op tijden gegeven, die de arbeiders minder passen (na een vermoeiende, lange arbeidsdag)
3. De nodige voorbereiding tot muziekbegrip en muziekgenieten wordt de arbeider in zijn jeugd niet of nauwelijks gegeven. De school blijft in gebreke, de ouders hebben geen geld.

De bovenstaande tabel bevestigt hetgeen wij stellen. In het begin van de week (maandag en woensdag) gaan er nog arbeiders naar de concerten (resp. 7,6% en 0,9%), op de donderdagen ontbreken zij reeds helemaal. Ditzelfde geldt voor de moeilijker aansprekende moderne muziek, waarvoor een zekere voorbereiding tot luisteren noodzakelijk is. Ook daar ontbreekt de grootste groep van de bevolking totaal.

Wanneer in het rapport de conclusie getrokken wordt, dat de meeste abonnees tot concertbezoek zijn gekomen, doordat zij vroeger door hun ouders werden meegenomen en dan verder concludeert, dat waarschijnlijk in de hogere milieus meer cultuur-overdracht van ouders op hun kinderen plaatsvindt, dan moet men daarbij toch in de eerste plaats denken aan de drie factoren die wij boven als oorzaak aangaven.

De volgende tabel komt geheel in onze richting.

	<u>hogere beroepen</u>	<u>middelb. beroepen</u>	<u>lagere beroepen</u>
1. meegenomen door ouders	43,7%	23,3%	17,9%
2. meegenomen door anderen	13,1%	23,3%	31,4%
3. schoolconcerten	26,7%	26,2%	17,9%

Arbeiders werden dus het minst meegenomen door hun ouders, zij bezochten het minst vaak schoolconcerten en als zij tot concertbezoek kwamen, dan werden zij in groteré mate als de andere maatschappelijke groepen aangespoord door anderen.

Men, die verantwoordelijk zijn voor een werkelijke cultuurspreiding, moeten deze cijfers wel té denken geven. Hetzelfde geldt voor de directies van de orkesten. In het bijzonder deze laatsten zullen middelen en wegen moeten vinden om de grote bron van toekomstige concertbezoekers n.l. de miljoenen arbeiders, aan te boren. De middelen? Intensieve propaganda en voorlichting op scholen, in werkplaatsen en fabrieken door het Contactorgaan van de Nederlandse symfonieorkesten. Grotere concertzalen, lagere prijzen en concerten op tijden, dat de arbeiders aanwezig kunnen zijn. (onderstr. red. D.I)

(Vervolg van de voorpagina) En als dit cijfergegoochel nog onvoldoende indruk mocht maken, houdt het kabinet de arbeiders het vooruitzicht voor van werkeloosheid in '65, om de strijdlust te helpen afremmen. Om te beginnen moet daartegenover worden gesteld dat de arbeidersklasse nooit verantwoordelijk is voor een economie die volledig door de bourgeoisie wordt beheerst. Zij heeft verder niets gemerkt van ernstige winstvermindering; zij is terecht niet overtuigd door alle te lage officiële cijfers en %'s; zij ziet, met de algemene Europese prijsstijgingen, de Nederlandse betalingsbalans niet ernstig "in gevaar" gebracht. Zij voelt zich bedrogen.

De arbeiders voelen aan dat de "ruimte" veel groter is dan "10" %. Een enorm groot stuk van de kapitalistische kóek wordt verbruikt voor onproductie bewapeningsdoel-einden. Een zeer groot stuk wordt opgeslokt door een groot aantal schakels tussen producent en consument: allerlei soorten handelaars en andere parasieten(reclame..) Een formidabel deel komt als een of andere vorm van winst in de zakken der onder-nemers en grote aandeelhouders(die ook nog door rente op de staatsschuld worden ge-spekt); waarbij nog allerlei extratjes komen, naast de belastingsontduiking. Dit alles geldt voor bourgeoisie en vakbondsleiders als een vanzelfsprekende zaak.

Van de kapitalistische ijsberg steekt slechts een klein officieel zichtbaar stuk-je boven water uit, dat door de burgerlijke economen "ruimte" wordt genoemd. Vanuit al zijn strategische commandoposten(politiek en economisch) kan de bourgeoisie elke arbeidersaanval voor iets meer dan de officiële kruimpjes in de goedgekeurde "speel-ruimte", onschadelijk maken door prijsmanipulaties, inflatie, conjunctuurpolitiek, be-lastingtrucs; waarbij de verantwoordelijkheid voor alles wat niet goed gaat op de ar-beiders wordt afgeschoven. De werkelijke aanwezige ruimte zou een geweldige verho-ging van het levens-, het onderwijs-, en culturele peil van de massa's mogelijk maken. Alle intimidatie en alle oproepen tot "verantwoordelijk" gedrag tegenover de kapita-listische economie, zijn bedrieglijke afleidingsmanoeuvres. Het gaat erom in het kapitalistische bouwwerk de zwakke plekken te ontdekken om er het brekijzer in te zetten, voor de werkelijke verbetering van het leven der arbeidende klasse. Het spreekt vanzelf dat dit niet kan door de bourgeoisie uit te nodigen zijn eigen prij-zen te beteugelen of winsten door belasting af te romen. Al zou Andriessen het willen--en hij wil het niet--dan zou hij het niet eens kunnen tegen een verenigd bur-gerlijk front. Ook al zou de arbeidersbeweging sterker zijn dan ze nu is.

Het kan alleen door te weigeren het kruimelspeletje op de top van de ijsberg mee te spelen en door te dringen in het hart van het kapitalisme zelf: door de verbin-ding van een goed minimumloon aan de stijgende prijzen, zonder dat bij prijsverlaging loonverlaging optreedt. De strijd hiervoor kan alleen succes hebben als zij verbonden wordt met de strijd voor de verjaging van de bureaucratie der vakbonden, die de strijd telkens de nek omdraaien. (wordt vervolgd)

INHOUD: Havenarbeiders en wethoudersloon, door Verkerk	p. 1
Politieke verdediging van "morele herbewapening"	p. 2
Zuidoost Azië en Malcisië (vervolg), door Ed. Verheyen	p. 3
Het andere Amerika.	p. 6
Apartheid in statistiek	
Het vrouwelijk mysterie, door Della Rossa	p. 7
Enkele kanttekeningen van de vertaalster, A. van Deventer	p. 8
De Spaanse kwestie en het koningschap, door Karel Verbiest	p. 9
De moord op Lumumba, door A. van Deventer	p. 10
Afrikaanse perspectieven	p. 12
Uit de bouw, door Henk de Vries	p. 14
India, het land van het "heilige" privaatbezit.	p. 15